

Arrest

nr. 271 547 van 21 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8/A
7000 MONS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. DEMOL en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, werd op 21 maart 2012 als vluchteling erkend in België.

1.2. Verzoeker werd op 5 december 2017 door de rechtbank van eerste aanleg van Henegouwen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met opschorting van strafuitvoering gedurende vijf jaar behoudens 6 maanden voor de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige onder de volle leeftijd van 16 jaar met de omstandigheid dat hij gezag uitoefende over de minderjarige.

1.3. In een brief van 14 november 2018 verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de

commissaris-generaal') om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, tweede lid en 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal ontving deze brief op 19 november 2018.

1.4. Op 6 juli 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Punjabi machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 november 2021 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een sjiïet te zijn en afkomstig te zijn uit Rawalpindi, Pakistan. U bent een bekend sjiïtisch muzikant en bent één van de weinige mensen in Pakistan die het traditioneel instrument sarod bespeelt. Door de vijandige houding van extremisten tegenover culturele evenementen waren er echter steeds minder en minder concerten in Pakistan. U besloot daarom om een muziekschool op te richten en hing op advies van enkele vrienden een bord op aan uw huis om reclame te maken. In oktober 2010 kwamen er enkele jonge extremisten langs uw woning om zich te informeren over de muziekschool. U was op dat moment niet thuis en men vertelde uw zoon dat het bord met de reclame voor de school moest verdwijnen. Zij wilden met u afspreken elders in Islamabad, maar toen u thuis kwam en het verhaal hoorde van uw zoon nam u het eigenlijk niet serieus. De extremisten bleven daarom terugkeren, bedreigden uw zoon nogmaals en toen u de angst op zijn gezicht zag begreep u wat er aan de hand was. U trok naar de plaats van afspraak om de extremisten te ontmoeten, waar vier jonge mannen u vertelden dat muziek en een muziekschool onkuis zijn. Men droeg u op hier mee op te houden en u moest uw reclamebord wegnemen. U nam daarop het bord weg en sprak met uw vrienden. Zij vertelden u het serieus te nemen en waarschuwden de politie. Zij lieten echter horen dat u uw familie en huis zelf moest beschermen. U trok daarop een net rond uw huis zodat mensen niet konden zien dat u thuis was. Omdat u dit leven niet wou blijven leven en omdat u zich niet veilig voelde vroeg u een visum aan voor België. U kwam al eerder naar België om concerten te spelen en kreeg daarom opnieuw een visum toegewezen. Twee weken nadat u in België aangekomen was vertelde u over uw problemen tegen een vertrouwenspersoon en op 7 juni 2011 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele stukken neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, documenten betreffende uw situatie, getuigenissen van uw vrienden, een bewijs van uw muzikaal verleden. U voegde daar ook nog een versnellingsaanvraag aan toe, alsook voorbeelden van dreigementen aan het adres van andere muzikanten.

Op 21 maart 2012 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 5 december 2017 werd u door de rechtbank van eerste aanleg van Henegouwen, afdeling Charleroi definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met opschorting van strafuitvoering gedurende vijf jaar behoudens 6 maanden voor de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar met de omstandigheid dat u gezag uitoefende over het slachtoffer.

Op 19 november 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 6 juli 2021 werd u daarom opnieuw gehoord door het CGVS. U legde ter staving een bundel attesten neer van uw psycholoog en ook uw advocaat voegde nadien nog een gemotiveerd schrijven toe.

B. Motivering

U werd op 21 maart 2012 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Henegouwen, afdeling Charleroi van 5 december 2017. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met opschorting van strafuitvoering gedurende vijf jaar behoudens 6 maanden voor de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar met de omstandigheid dat u gezag uitoefende over het slachtoffer.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 5 december 2017.

*Uit het voormelde vonnis blijkt dat u zich op onbepaalde data in de periode tussen 1 december 2015 en 1 april 2016 schuldig hebt gemaakt aan de aanranding van de eerbaarheid van uw stiefdochter A., geboren op 12 december 2008 en op het moment van de feiten 6 à 7 jaar oud. Aanranding van de eerbaarheid wil zeggen dat u een handeling stelt met een seksueel karakter ten aanzien van een persoon of met behulp van een persoon die daar geen toestemming voor geeft. Het zeer jonge slachtoffer maakte dienaangaande onder andere melding van zoenen op de mond en het aanraken van de borsten, geslachtsdelen en billen (zie vonnis van 5 december 2017, p. 4). Zij hierbij gewezen op het feit dat deze handelingen bovendien plaatsvonden ten aanzien van een minderjarig met wie u samenwoonde en over wie u, als stiefvader, gezag uitoefende. De rechtbank houdt bij de keuze van de straf en strafmaat rekening met **de aard en de bijzondere ernst van de feiten** gepleegd binnen de gezinseenheid, door iemand die met het slachtoffer van amper 6-7 jaar samenwoonde en gezag over haar uitoefende en acht een gevangenisstraf van 2 jaar een gepaste straf. Bovendien wordt u voor een periode van 5 jaar een verbod opgelegd om bepaalde beroepen en activiteiten uit te oefenen. De rechtbank is voorts van mening dat een uitstel voor wat de voorlopige hechtenis te boven gaat, bij u waarschijnlijk een gevoel van straffeloosheid zal opwekken zodat slechts een gedeeltelijke opschorting van de straf werd verleend om u bewust te maken van de ontoelaatbaarheid van uw gedrag en de schade die hiervan het gevolg voor zowel het slachtoffer als haar familie en zo het risico op recidive te beperken (zie vonnis van 5 december 2017, p. 5-7).*

Gezien de bovenstaande vaststellingen en gelet op het feit dat de veroordeling van 5 december 2017 definitief is geworden binnen de rechtsorde, kom ik tot het besluit dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

*Niettegenstaande de rechtbank vaststelde dat u kon genieten van de gunst van opschorting van tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf, behoudens 6 maanden, gedurende een periode van 5 jaar, dient vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een **gevaar voor de samenleving** vormt. U maakte immers misbruik van een zeer jong en kwetsbaar slachtoffer over wie u gezag uitoefende. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dan ook een **totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het zeer jonge slachtoffer**.*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 16 juni 2021 opgeroepen om op 6 juli 2021 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Gevraagd naar de redenen waarom u uw statuut diende te behouden stelde u vreemd genoeg eigenlijk zelf plannen te maken om terug te keren richting Pakistan, doch u had nog niet het juiste moment gevonden. Ofschoon uw vrienden het u hadden afgeraden, artiesten nog steeds gevaar liepen en u ook vreesde om het leven te worden gebracht, meende u dit in de nabije toekomst wel te overwegen, hetgeen toch uiterst bevreemdend is. U voegde daar verder eerder lichtzinnig aan toe zich af te vragen wat er met de voorbereiding van verschillende concerten zou gebeuren mocht u uw statuut kwijtspeelen en meende verder altijd respect te hebben gehad voor iedereen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 6 juli 2021, p. 5-7, 8).

Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

Evenzeer beweerde u echter geen gevaar voor de samenleving te vormen en gaf u aan te beseffen een grote fout te hebben gemaakt. Hoe dan ook doet dit geen enkele afbreuk aan het feit dat u veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf. Bovendien valt uw verklaring geenszins te rijmen met het gedrag dat u na afloop van de feiten hebt tentoongespreid. Immers bleek u de beschuldigingen vooreerst een tijdlang staalhard te hebben ontkend om uw eigen hachje te kunnen redden en ook uit uw verklaringen ten aanzien van het CGVS bleek uw schuldbesef zich evenwel te beperken tot het absolute minimum. U beweerde dan wel beschaamd te zijn omwille van voorgaande feiten en een fout te hebben gemaakt, al leek u toch vooral in te zitten met wat anderen over u zouden denken. U voegde daar aan toe omwille van dit alles zelf mentaal ziek te zijn geworden, stelde dat dit als een nachtmerrie voor u was en meende dat omwille van voorgaande feiten uw leven zo goed als voorbij was. Meermaals verwees u verder naar de gevolgen voor uw eigen persoon, zonder dat u ook maar één keer bij de gevolgen voor uw slachtoffer leek stil te staan (CGVS, p. 4-6). De vaststelling dat u uw individuele verantwoordelijkheid trachtte te ontlopen en u ook heden veelal met uw eigen wedervaren belast lijkt is bijzonder frappant. De ernst van de gepleegde feiten en het problematische aspect ervan, alsook een opvallend gebrek aan empathisch vermogen ten aanzien van het slachtoffer, bevestigen dat een intrekking van uw vluchtelingenstatus gerechtvaardigd is.

Wat er ook van zij, u (of uw advocaat) legde ook een aantal stukken neer om aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving zou vormen, al overtuigden deze evenmin. Daargelaten u al ruim drie jaar geen beroep meer doet op uw eigen psycholoog en het door uw advocaat neergelegde attest dd. juli 2021 dan ook weinig actueel lijkt, voegen de door uzelf neergelegde bewijzen inhoudelijk niets toe (CGVS, p. 6-7). Immers staat hier enkel op te lezen dat u aanwezig was tijdens uw afspraken, doch niets meer. Met betrekking tot het schrijven van uw advocaat waarin opnieuw wordt gesteld dat u “geen actueel gevaar voor de samenleving” betekent en waar wél enkele inhoudelijke verslagen aan werden toegevoegd, gelden dan weer volgende opmerkingen. Zo stelt het rapport van dokter Bongaerts enkel dat u vanuit een psychiatrisch standpunt geen gevaar voor de samenleving zou vormen, maar wordt evenzeer vermeld dat u dient stil te staan bij de gevolgen van uw gedrag voor anderen. Bovendien staat dit haaks op het neergelegde vrijlatingsbevel, alwaar te lezen valt dat u net onder strikte voorwaarden werd vrijgelaten om mogelijk herhalingsgevaar te neutraliseren. In elk geval, dat u zelfs werd vrijgelaten (onder voorwaarden) doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 5 december 2017 en de vaststelling dat de rechtbank u slechts een gedeeltelijke opschorting van straf gunde om net enig gevoel van straffeloosheid te vermijden en zoals eerder ook bleek, u net bewust diende te worden gemaakt van de ontoelaatbaarheid van uw gedrag en de schade die u anderen had berokkend (supra), kan uit het feit dat u intussen werd vrijgelaten onder voorwaarden niet worden afgeleid dat er geen risico meer bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Dat het risico op recidive op het moment van uw vrijlating onder voorwaarden als voldoende ondervangen wordt geacht onder de, door de rechtbank opgelegde voorwaarden, verandert immers niets aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Pakistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 49 en 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker citeert vooreerst arrest nr. 229 979 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 december 2019 en ontwikkelt het middel als volgt: *"Om artikel 55/3/1 toe te passen moet men twee voorwaarden vaststellen: -definitief veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf te woorden ; - Een huidig gevaar voor de samenleving vormen. De verweerster moet alle huidige omstandigheden in opmerking nemen. Die zijn de objectieve feiten in casu :*

-De verzoeker werd gearresteerd in april 2016

-Hij verbleef maar alleen anderhalf man in gevangenis en werd vrijgelaten door de onderzoeksrechter in mei 2016; omdat hij geen gevaar voor de samenleving vormt; die vrijlating plaats vond na een psychologisch onderzoek;

-Hij begon vrijwillig een psychologische therapie op 3 november 2016 bij mediations;

-Hij werd veroordeeld door vonnis van 5 december 2017 tot een gevangenisstraf van 2 jaar met opschorting van de strafuitvoering gedurende vijf jaar behoudens 6 maanden;

-Hij zette zijn psychologische therapie tot het einde voort;

-Hij zat nooit meer in gevangenis;

-Hij werkte voor de OCMW van Brussel van 1er januari 2018 tot en met 31 december 2020; Zijn werk beëindigde wegens de coronacrisis;

-Hij werd alleen opgeroepen door de verweerster op juli 2021 niettegenstaande de brief van de directie vreemdelingenzaken van 14/11/2018.

De verzoeker heeft zich verklaard tijdens zijn gehoor van 6 juli 2021. Men maakt niet zeggen dat de verzoeker niet spijtig is van zijn verleden gedrag. Hij heeft terecht een psychologische therapie begonnen na zijn vrijlating en zonder gerechtelijke verplichting. Hij wilde bergrepen en genezen. Zelfs na het vonnis heeft hij geen contact meer gehad met zijn vriendin en zeker niet met zijn slachtoffer. De verweerster beschuldigt hem niet over die slachtoffer te praten maar er waren allemaal geen vraag over die slachtoffer tijdens het gehoor in schending van artikel 17 § 2 van Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De verzoeker heeft zich verklaard over het gevoel van walging die hij voelde tegenover zijn gedrag; dat was vooral wegens het lijden van het slachtoffer. Maar niks bewijst het huidige gevaar voor de samenleving, zelfde niet het gedrag van de verweerster (zie infra). De verzoeker heeft alleen een misdrijf gepleegd; Hij zit niet meer in gevangenis vanaf mei 2016 en geen probleem met justitie ontmoette na zijn vrijlating. Hij werd gevolgd door een psycholoog specifieke goedgekeurd bij zulke pathologie; die verklaarde de psychologische therapie van de verzoeker bij zijn attest van 15 juli 2021. Op het beginnen van die procedure was er twee ontmoetingen per maand en dan was er een ontmoeting per maand dankzij de betrokkenheid en verantwoording van de verzoeker. Op 14 september 2018 besloot de psycholoog de therapie te beëindigen omdat de verzoeker zijn psychologische follow-up tot het einde uitvoerde. De heeft nog een attest geschreven op 8 december 2021 en die is duidelijk : de verzoeker vormt geen huidige gevaar voor de samenleving. De afwezigheid van gevaar voor de samenleving werd erkend door: - De onderzoeksrechter; - De psychiater en psycholoog. De afwezigheid van huidig gevaar voor de samenleving werd vertoond door zijn voorbeeldgedrag vanaf het vonnis van 7 december 2017 en zijn integratie op de maatschappij, met name door zijn werk. Ten slotte moet men vaststellen dat de verweerster de brief van DVZ gekregen heeft op 19 november 2018. Normaal heeft ze 60 dagen om een beslissing te nemen volgens artikel 49 § 2 al 4 van de vreemdelingenwet. In casu nam de verweerster meer dan 3 jaren om een beslissing van intrekking van de vluchtelingenstatus. Het bewijst dat het niet dringend was omdat de verzoeker geen huidige gevaar voor de samenleving vormt. De verzoeker vormt geen gevaar voor de samenleving en zijn vluchtelingenstatus mag niet intrekken worden. De verweerster heeft ten minst de huidige omstandigheden van de verzoeker niet in belang genomen. De beslissing van de verweerster moet hervormd worden en de vluchtelingenstatus moet bevestigd worden."

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 22 november 2021 betreffende Q. A.;

2. Beslissing tot aanstelling van de raadsman van verzoeker als pro deo advocaat door het Bureau Juridische Bijstand van Bergen;
3. Attest van Psycholoog A. H. van 8 december 2021;
4. Attest van consultatie van 13 juli 2021;
5. Attest van consultatie van 22 oktober 2021;
6. Attest van consultatie van 25 november 2021;
7. Attest van consultatie van 08 december 2021;
8. 4 kopieën.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: attesten van verzoekers psycholoog dd. 22 oktober 2021, 25 november 2021, 10 december 2021, 28 januari 2022, 23 februari 2022 en 10 maart 2022.

3. Beoordeling

3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”*

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”* In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf maar adviseert dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar Pakistan en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bestaat uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

3.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet als gevolg van de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip

'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: "Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig". (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de staatssecretaris er immers "de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten." (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer*, DOC 54, 1197/003, 18-19). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Gelet op de vergaande gevolgen die een intrekking van de vluchtelingenstatus kan inhouden, moet artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 14, lid 4, onder a) van Richtlijn 2011/95, op beperkende wijze worden geïnterpreteerd (cf. de aangehaalde rechtspraak van andere lidstaten en rechtsleer in de EASO Judicial Analysis "Ending international protection", p. 46-47). In dezelfde zin kan in de memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat "de weigerings- of uitsluitingsgevallen die worden gerechtvaardigd door een gevaar voor de samenleving of de nationale veiligheid, slechts op een beperkt aantal situaties betrekking moeten hebben of zelfs helemaal uitzonderlijk moeten blijven" (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 22 juni 2015, nr. 54-1197/001, 16).

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker op 5 december 2017 werd veroordeeld door de rechtbank van Eerste Aanleg van Hainaut tot 2 jaar gevangenisstraf met opschorting gedurende 5 jaar behoudens zes maanden en tot een verbod gedurende 5 jaar om publieke functies uit te oefenen, om een decoratie te dragen of een adellijke titel te voeren; om op te treden als expert, gezworene, om als voogd op te treden tenzij voor zijn kinderen; om wapens of munitie te vervaardigen, aanpassen, herstellen, vervoeren, importeren of exporteren of te dienen bij de gewapende strijdkrachten wegens aanranding van eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar op onbepaalde tijdstippen tussen 1 december 2015 en 1 april 2016 met de omstandigheid dat hij gezag uitoefende over het slachtoffer.

Bij de bepaling van de soort straf en de strafmaat hield de rechter rekening met de aard en de ernst van de feiten begaan binnen de gezinseenheid door een persoon die geliefd werd door het slachtoffer dat op het ogenblik van de feiten nauwelijks zes of zeven jaar was en die regelmatig met de dader samenwoonde. Uit het vonnis blijkt dat de rechter niet is ingegaan op de vraag van de verdediging om een werkstraf op te leggen. Het slachtoffer maakte volgens het vonnis melding van zoenen op de mond, het aanraken van borsten, het geslachtsdeel en billen onder de kleding in de kamer van de dader in de gezinswoning. In het vonnis wordt ook gewezen op het feit dat het jonge slachtoffer niet de mogelijkheid had om zich te verzetten tegen de handelingen die de eerbaarheid van het slachtoffer aanranden.

De rechtbank van eerste aanleg acht het niet aangewezen om opschorting van de straf boven de voorlopige hechtenis toe te kennen uit vrees dat dit bij verzoeker een gevoel van straffeloosheid zou teweegbrengen, terwijl hij nog steeds contacten kon hebben met jonge kinderen. Wel wordt een partiële opschorting van de strafuitvoering toegekend om zich bewust te worden van de ontoelaatbaarheid van zijn gedrag en de schade die hiervan het gevolg is voor zowel het slachtoffer als haar familie en om het risico op recidive te beperken en wordt vastgesteld dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.

Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij drie jaar na ontvangst van de vraag tot intrekking door de Dienst Vreemdelingenzaken, verzoeker heeft uitgenodigd voor het persoonlijk onderhoud om hem de gelegenheid te bieden de redenen uiteen te zetten waarom zijn status zou moeten behouden blijven. Verzoeker kan worden gevolgd in zoverre hij stelt dat hieruit minstens blijkt dat *in casu* de intrekking van het statuut van verzoeker op grond van het feit dat hij een gevaar zou betekenen voor de samenleving niet als prioritair werd gezien door verwerende partij.

De Raad herhaalt dat artikel 55/3/1 § 1 van de Vreemdelingenwet op restrictieve wijze moet worden geïnterpreteerd, gelet op de ernstige gevolgen die er kunnen uit voortvloeien en moet dan ook, wat de vaststelling en kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid worden toegepast. Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen worden bestempeld, deze bestraft werden en verzoeker ook tot een schadevergoeding veroordeeld werd, is de Raad *in casu* rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden, waarvoor hij definitief veroordeeld werd niet kunnen worden gekwalificeerd als reden voor de intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat het rechtsplegingsdossier geen elementen bevat waaruit kan blijken dat verzoeker na het vonnis van de Rechtbank van Hainaut zich schuldig heeft gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid van minderjarigen noch enig ander misdrijf of laakbare feiten. Uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt verder dat hij heeft gewerkt bij het OCMW en dat hij zich heeft laten begeleiden door een klinisch psycholoog voor en na zijn veroordeling. De door verzoeker bij verwerende partij neergelegde attesten van psycholoog A.H. tussen 3 november 2016 en 4 september 2018 tonen aan dat hij regelmatig aanwezig was tijdens consultaties met deze psycholoog maar zijn niet vergezeld van een inhoudelijk verslag. Het na het persoonlijk onderhoud overgemaakte verslag van dezelfde psycholoog dd. 15 juli 2021 bevestigt dat verzoeker eerst tweemaandelijks en daarna maandelijks op consultatie kwam tussen 3 november 2016 en 4 september 2018; dat hij hulp zocht voor de daden waarvoor hij verantwoordelijkheid heeft erkend (brief advocaat, stuk 3). Uit de ter terechtzitting neergelegde attesten blijkt dat verzoeker ook tussen 22 oktober 2021 en 10 maart 2022 consultaties had bij zijn psycholoog.

Het verslag van dr. B. opgemaakt in het kader van de gerechtelijke procedure van 24 april 2016 stelt dat verzoeker niet sociaal gevaarlijk is vanuit psychiatrisch perspectief maar dat hij niettemin bewust moet worden van de impact van zijn gedragingen op kinderen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit haaks staat op het vrijlatingsbevel van 17 mei 2016, waarin staat dat hij onder een aantal voorwaarden wordt vrijgelaten om recidivegevaar te neutraliseren, merkt de Raad op dat het vrijlatingsbevel weliswaar stelt dat de voorlopige hechtenis noodzakelijk was voor de openbare veiligheid en er een potentieel risico bestond op herhaling van gelijkaardige feiten indien verzoeker zou zijn vrijgelaten, maar ook dat de hechtenis van verzoeker niet langer absoluut noodzakelijk wordt geacht omwille van de openbare veiligheid. De opgelegde voorwaarden worden geacht het recidivegevaar te neutraliseren en worden adequater geacht dan de initieel genomen maatregel van voorlopige hechtenis. Uit de beslissing tot vrijlating, die vaststelt dat hij niet langer een gevaar voor de openbare veiligheid is, kan niet worden afgeleid dat verzoeker wordt beschouwd als een gevaar voor de samenleving in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat dit evenmin haaks staat op het verslag van dr. B., zoals ten onrechte wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande kon de commissaris-generaal op basis van het vonnis van 5 december 2017 niet op goede gronden vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker gepleegde feiten, hoe verwerpelijk en laakbaar ook, kunnen niet in aanmerking worden genomen om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus.

De argumentatie van verwerende partij ter terechtzitting die verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing, werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de vluchtelingenstatus in hoofde van de verzoekende partij niet wordt bevestigd, zodat de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder dienen te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Verzoekende partij behoudt de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET